

РЕШЕНИЕ

№ 532

гр. Пазарджик, 17.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XXVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Мария Ненова

при участието на секретаря Стоянка Миладинова
като разгледа докладваното от Мария Ненова Гражданско дело №
20225220103886 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 439 от ГПК и чл. 49 от ЗЗД.

Ищците ЕТ „Лими-В. П.” и „Лими 29” ЕООД чрез пълномощника си адвокат И. твърдят, че ответникът „Юробанк България“ АД е инициирал против тях незаконосъобразно принудително изпълнение по изпълнително дело № 20228890400720 по описа на ЧСИ Д. С., като една част от вземанията по изпълнителен лист от 28.02.2013 г., издаден въз основа на заповед за изпълнение № 86/28.02.2013 г. по ч.гр.д. № 189/2013 г. по описа на Районен съд – Велинград, били погасени по давност, а по отношение на друга част с влязло в сила решение по т.д. № 99/2013 г. по описа на Окръжен съд – Пазарджик бил отхвърлен предявеният от ответника иск по чл. 422 от ГПК.

Твърдят, че вземанията за главница в размер на 3 872.33 лв., договорна лихва в размер на 3 766.51 лв., разноси в размер на 390.25 лв. и акцесорните лихви са погасени поради изтекла 5-годишна давност, тъй като считано от датата на образуване на изпълнително дело № 264/2013 г. по описа на ДСИ при Районен съд – Велинград до датата на образуване на настоящото изпълнително дело през 2022 г. са изминали близо 9 години, през които ответникът не е предприел изпълнителни действия, прекъсващи давността на вземането. За обезпечаване на иска чрез спиране на изпълнението била издадена обезпечителна заповед по ч.гр.д. № 3618/2022 г. по описа на Районен съд – Пазарджик.

Твърдят на следващо място, че ответникът незаконосъобразно е инициирал принудително изпълнение без изпълнителен титул за следните

суми: за разликата над 3 872.33 лв. главница до 25 822.62 лв. или за 21 950.29 лв., за разликата над 3 766.51 лв. договорна лихва до 4 203.78 лв. или за 437,27 лв. и за разликата над 390.25 лв. разноски до 1 507.61 лв. или за 1 117,36 лв., по отношение на които със сила на пресъдено нещо било установено, че ответникът няма вземане. За тези вземания ответникът не разполагал с изпълнителен титул, поради което иницирираното принудителното изпълнение било противоправно и с увреждащо действие в причинна връзка с нарушението. Вредите за ищците се изразявали в платено адвокатско възнаграждение в размер на 200 лв. въз основа на договор за правна защита, сключен с адвокат И. Ц. И. от Адвокатска колегия – Пловдив.

По изложените съображения молят да бъде признато за установено, че ответникът „Юробанк България“ АД няма вземане от ЕТ „Лими-В. П.“ и „Лими 29“ ЕООД по изпълнителен лист, издаден на 28.02.2013 г., за сума в общ размер на 8 029.09 лв. и за съответните лихви и разноски, и на следващо място да бъде осъден ответникът да им заплати обезщетение за причинени от непозволено увреждане вреди в размер на 200 лв. Претендират присъждане на разноските по делото.

Ангажират писмени доказателства.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът „Юробанк България“ АД чрез пълномощника си адвокат З. оспорва предявените искове като неоснователни. Оспорва твърдения на ищците, че вземанията на ответника са погасени по давност. Твърди, че по изпълнително дело № 720/2022 г. по описа на ЧСИ Д. С. и по изпълнително дело № 264/2013 г. по описа на ДСИ към Районен съд – Пазарджик са извършвани действия по принудително изпълнение, които са довели до прекъсване и спиране на давността. По иска за присъждане на обезщетение за непозволено увреждане твърди, че не е реализиран фактическият състав на непозволеното увреждане по чл. 49 от ЗЗД, тъй като дали да ползват или не адвокатски защита срещу възнаграждение е въпрос на избор на ищците, а не тяхно задължение или последица от поведението на ответника. Поради това моли предявените искове да бъдат отхвърлени изцяло и да му бъдат присъдени сторените по делото разноски.

Ангажира писмени доказателства.

Съдът като взе предвид доводите на страните и прецени поотделно и в съвкупност доказателствата по делото намира за установено следното:

На 28.02.2013 г. по ч.гр.д. № 189/2013 г. по описа на Районен съд – Велинград в полза на „Юробанк България“ АД е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 от ГПК, а въз основа на нея изпълнителен лист против ЕТ „Лими-В. П.“ и „Лими 29“ ЕООД за солидарно заплащане на следните суми: 25 822.62 лв. главница, 4 203.78 лв. договорна лихва за периода от 21.03.2012 г. до 20.02.2013 г., 180.14 лв. такси, ведно със законната лихва от 21.02.2013 г. до окончателното изплащане на вземането, както и разноски 604.13 лв. държавна такса и 902.48 лв. юрисконсултско

възнаграждение.

С влязло в сила на 06.11.2015 г. решение по т.д. № 99/2013 г. по описа на Окръжен съд – Пазарджик вземанията по заповедта за изпълнение са признати за установени в следните размери: главница в размер на 3 872.33 лв., ведно със законната лихва за забава за периода от 21.02.2013 г. до окончателното изплащане, договорна лихва в размер на 3 766.51 лв. и такси в размер на 180.14 лв.

На 24.04.2013 г. по молба на вискателя е образувано изпълнително дело № 20135210400264 по описа на ДСИ при Районен съд – Велинград за събиране на вземанията по изпълнителния лист.

На 21.08.2013 г. е наложен запор върху банковите сметки на ЕТ „Лими-В. П.“ в „Юробанк България“ АД.

На 07.01.2014 г. е извършен опис на движими вещи, при който не са установени секвестрируеми вещи.

На 23.04.2018 г. е извършен опис на движими вещи на адреса на управление на длъжниците, при който е установено, че няма движими вещи.

От вискателя са направени искания за извършване на изпълнителни действия по делото, както следва: на 22.07.2013 г. – искане за извършване на опис на движими вещи в търговския обект на длъжниците и налагане на запор на банковите им сметки, на 05.08.2013 г. – искане за налагане на възбрана върху притежавания от В. П. П. недвижим имот и налагане на запор на притежаваните от същия 2 броя МПС, на 15.01.2014 г. – искане за определяне на дата и час за извършване на опис на движими вещи, налагане на възбрана върху притежавания от В. П. П. недвижим имот, запор върху притежаваните от същия МПС, както и запор на притежавания от В. П. П. дял в „Лими 29“ ЕООД, на 03.02.2014 г., 29.01.2016 г. и 17.01.2018 г. – искане за налагане на запор върху банковите сметки на „Лими 29“ ЕООД, на 29.01.2018 г. – искане за извършване на опис на движими вещи, на 05.01.2020 г. – искане за насрочване на дата за опис на движимите вещи в жилището/седалището на длъжниците и за налагане на запор на банковите им сметки.

На 14.10.2020 г. изпълнителното дело е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 6 от ГПК поради невнасяне на дължима авансово държавна такса.

На 09.08.2022 г. по молба на вискателя е образувано изпълнително дело № 20228890400720 по описа на ЧСИ Д. С..

На 21.10.2022 г. е наложена възбрана върху ¼ идеална част от недвижим имот, собственост на В. П. П. и е насрочен опис на същия.

На 21.10.2022 г. са наложени запори на банковите сметки на длъжниците в „Юробанк България“ АД.

На 24.10.2022 г. е наложен запор на вземанията за наем на длъжника В. П. П. от третото задължено лице Г. Л. Я..

На 04.11.2022 г. е наложен запор на движима вещь, собственост на длъжника В. П. П., а именно: лек автомобил Ауди 80 с рег. № РА****АА.

При така установените правнорелевантни факти съдът намира следното от правна страна:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 от ГПК за установяване на недължимост поради погасяване по давност на вземания, предмет на принудително изпълнение, съединен при условията на кумулативно обективно съединяване с осъдителен иск с правно основание чл. 49 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразно образуване на изпълнително дело.

По иска с правно основание чл. 439 от ГПК:

Основателността на този иск предполага погасяване на вземанията по изпълнителен лист от 28.02.2013 г., издаден по ч.гр.д. № 189/2013 г. по описа на Районен съд – Велинград, поради изтичане на погасителната давност след приключване на съдебното дирене в производството по делото.

В тежест на ответника по делото е да установи при условията на пълно и главно доказване, че вземането не е погасено по давност поради наличие на основания, довели до спиране или прекъсване на давността.

Съгласно чл. 110 от ЗЗД с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. С изтичане на тригодишна давност се погасяват вземанията за неустойки от неизпълнен договор и вземанията за лихви съгласно чл. 111, б. „б“ и б. „в“ от ЗЗД. Ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години – чл. 117, ал. 2 от ЗЗД. По отношение на солидарните длъжници е приложима разпоредбата на чл. 125 от ЗЗД, съгласно която прекъсването и спирането на давността срещу един солидарен длъжник не произвежда действие спрямо останалите съдлъжници.

Според ППВС № 3/1980 г. режимът на погасителната давност в изпълнителното производство е приравнен със статута на исковото производство за установяване на вземането съгласно чл. 115, ал. 1, б. „ж“ във връзка с чл. 116, б. „в“ и чл. 117 от ЗЗД, което означава, че от момента на образуване на изпълнителното производство и докато последното е висящо погасителна давност не тече, независимо от това дали има извършени изпълнителни действия.

С ТР № 2/2015 г. на ОСГТК на ВКС институтът на погасителната давност е преуреден по нов начин като е възприет принципът, че поначало давността не спира да тече освен при поискано от вискателя или извършено от съдебния изпълнител конкретно изпълнително действие, представляващо конкретен изпълнителен способ, както и поискано изпълнително действие, представляващо част от конкретен изпълнителен способ. Такива са: насочване на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяване на кредитор, възлагане на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещ, назначаване на пазач, насрочване и извършване на продан и т.н. Обявено е за изгубило сила ППВС № 3/1980 г.

С ТР № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС е разрешен спорът за това от кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/1980 г., като е прието, че погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. За тези вземания давността е започнала да тече от 26.06.2015 г., от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/ 1980 г.

Следователно до 26.06.2015 г. по отношение на погасителната давност по висящо изпълнително дело приложение намира ППВС № 3/1980 г., а след тази дата – ТР № 2/2015 г. на ОСГТК на ВКС.

В случая процесните вземания са съдебно установени с влязло в сила решение по т.д. № 99/2013 г. по описа на Окръжен съд – Пазарджик, поради което се погасяват с изтичане на петгодишна давност съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, в т.ч. лихвите и разноските.

За принудителното им събиране първоначално е било образувано изпълнително дело № 20135210400264 по описа на ДСИ при Районен съд – Велинград. Към тази дата се е прилагало ППВС № 3/1980 г., с оглед на което от образуването на изпълнителното дело на 24.04.2013 г. до 26.06.2015 г. давност не е текла.

След тази дата давността е била прекъсната на 23.04.2018 г., когато е извършен опис на движими вещи на адреса на управление на длъжниците. Тъй като този адрес е адрес на управление и на двамата длъжници, то давността се счита прекъсната по отношение на всеки от тях. Без правно значение е обстоятелството, че при описа не са открити движими вещи, тъй като наличието или не на секвестрируеми вещи, които да бъдат описани и оценени не се отразява на редовността на извършеното изпълнително действие и по аргумент от ТР № 3/2015 г. на ОСГТК на ВКС, съгласно което налагането на запор в банка, в която длъжникът няма сметка, поражда действие.

След образуване на изпълнително дело № 20228890400720 по описа на ЧСИ Д. С. също са предприети изпълнителни действия, които са прекъснали давността, а именно: налагане на възбрана върху идеална част от недвижим имот на длъжника В. П. П. и налагане на запор на банковите сметки на длъжниците в „Юробанк България“ АД на 21.10.2022 г., налагане на запор на вземанията за наем на длъжника В. П. П. на 24.10.2022 г. и налагане на запор върху лек автомобил на същия длъжник на 04.11.2022 г.

Всяко от тези изпълнителни действия, предприети след 26.06.2015 г., е извършено в рамките на 5-годишен срок от предходното, поради което погасителната давност не е изтекла, а искът като неоснователен следва да бъде отхвърлен изцяло.

По иска с правно основание чл. 49 от ЗЗД:

Основателността на този иск предполага извършване от лице, на което ответникът е възложил някаква работа, на противоправно деяние, изразяващо

се в образуване на изпълнително дело за вземания, по отношение на които ответникът не разполага с изпълнителен титул, настъпване на имуществени вреди за ищците, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение по изпълнителното дело, и причинно-следствена връзка между противоправното деяние и причинените вреди. Тежестта да установи тези правнорелевантни факти при условията на пълно и главно доказване е на ищците.

Противоправността е обективен елемент от фактическия състав на неправомерното увреждане и представлява противоречие с императивна правна норма или нарушаване на общата забрана да не се вреди другиму, което накърнява правнозащитено имуществено или неимуществено благо на друго лице. По делото не се установи твърдяното от ищците противоправно поведение на ответника във връзка с образуването на изпълнително дело за събиране на вземанията по изпълнителния лист. По принцип снабдяването с изпълнителен лист и започването на принудително изпълнение против длъжника е право на кредитора и упражняването му не е противоправно. Противоправно би било единствено превратното упражняване на права с цел злоупотреба, но в случая такова не се твърди от ищците и по делото няма данни образувайки изпълнителното дело ответникът чрез упълномощеното от него лице да е действал злонамерено и с единствената цел да причини вреди на ищците. За да инициира изпълнително дело ответникът е разполагал с надлежно издаден изпълнителен лист, който е обективизирал подлежащи на принудително изпълнение вземания против длъжниците. Действително част от вземанията по изпълнителния лист са били отхвърлени с влязло в сила решение в проведеното исково производство по реда на чл. 422 от ГПК, но тези суми не са претендирани от ответника, за което свидетелства неговата молба от 23.11.2022 г. за редуциране на дълга. При отхвърляне изцяло или частично на иска, предявен по реда на чл. 422 от ГПК, изпълнителният лист не се обезсилва. В този случай правата на длъжника са гарантирани чрез издаване на обратен изпълнителен лист по чл. 245, ал. 3 от ГПК по отношение на принудително събраните от него суми, съответстващи на отхвърлената част от иска.

На следващо място по делото не се установи настъпването на имуществени вреди за ищците по изпълнително дело № 20228890400720 по описа на ЧСИ Д. С.. Действително с договор за правна защита и съдействие от 24.10.2022 г. ищците са възложили на адвокат И. Ц. И. да осъществи правна защита по изпълнителното дело във връзка с незаконосъобразно принудително изпълнение, за което са заплатили адвокатско възнаграждение в размер на 200 лв., но няма данни този адвокат да е бил пълномощник на длъжниците по изпълнителното дело и да е осъществил уговорената правна помощ. По изпълнителното дело са били упълномощени единствено адвокат М. И. И. и адвокат П. Т. Ч.. Именно от адвокат М. И. И. са подадените по изпълнителното дело две молби от името на длъжниците с приложени преписи от съдебните решения по исковото производство и съдържащи искане за прекратяване на изпълнителното производство по отношение на

отхвърлената част от вземанията по изпълнителния лист. По делото няма данни на адвокат М. И. И. да е било заплатено адвокатско възнаграждение, нито пък да е била преупълномощена от адвокат И. Ц. И.. Освен това осъществяването от нея процесуално представителство в изпълнителния процес не се изчерпва само с навеждане на възражение за несъществуване на част от вземанията предвид исковото производство по чл. 422 от ГПК, а се изразява в извършване на всички процесуални действия по изпълнителното дело. С оглед на това не може да се приеме, че направените от ищците разноски за адвокатско възнаграждение представляват имуществени вреди за тях, които се намират в пряка причинно-следствена връзка с образуването на изпълнителното дело.

С оглед изложеното искът за заплащане на обезщетение за имуществени вреди от незаконосъобразно принудително изпълнение също следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ответникът има право на разноски по делото, но не е представил доказателства да е направил такива, поради което не следва да му се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 235, ал. 2 от ГПК Районен съд – Пазарджик

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от ЕТ „Лими-В. П.“, седалище и адрес на управление: гр. Велинград, ул. „*****“, представляван от В. П. П., и „Лими 29“ ЕООД, седалище и адрес на управление: гр. Велинград, ул. „*****“, представляван от управителя В. П. П., против „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****“, иск с правно основание чл. 439 от ГПК за недължимост поради погасяване по давност на вземанията по изпълнителен лист от 28.02.2013 г., издаден по ч.гр.д. № 189/2013 г. по описа на Районен съд – Велинград, а именно: главница в размер на 3 872.33 лв., договорна лихва в размер на 3 766.51 лв. и разноски в размер на 390.25 лв., както и иска с правно основание чл. 49 от ЗЗД за заплащане на обезщетение в размер на 200 лв. за причинените на ищците имуществени вреди от заплащане на адвокатско възнаграждение по договор за правна защита, сключен с адвокат И. Ц. И., във връзка с незаконосъобразно инициране на изпълнително дело № 20228890400720 по описа на ЧСИ Д. С..

Решението може да се обжалва от страните пред Окръжен съд – Пазарджик в двуседмичен срок от съобщаването.

Препис от решението да се връчи на страните чрез пълномощниците им.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____